

بررسی نیازهای آموزشی بیماران ترخیصی و رضایتمندی آنها از عملکرد آموزشی پرستاران در کرمان

عصمت نوحی^۱ بتول پورابولی^۲

^۱ مربی گروه پرستاری، ^۲ کارشناس ارشد آموزش پرستاری، دانشگاه علوم پزشکی کرمان

مجله پزشکی هرمزگان سال سیزدهم شماره سوم پاییز ۸۸ صفحات ۲۱۲-۲۰۶

چکیده

مقدمه: شناسایی و رفع نیازهای آموزشی مددجویان با توجه به تغییری که بیماری در زندگی آنها بوجود آورده است، یکی از شاخصهای اصلی رضایتمندی بیماران از خدمات مراقبتی درمانی است. هدف این مطالعه، تعیین نیازهای آموزشی بیماران ترخیصی و رضایتمندی آنها از عملکرد آموزشی پرستاران بیمارستانهای دانشگاه علوم پزشکی کرمان می باشد.

روش کار: این مطالعه یک پژوهش توصیفی است که بر روی ۵۰۲ نفر از بیماران ترخیصی بیمارستانهای دانشگاه علوم پزشکی کرمان انجام شد. اطلاعات با استفاده از پرسشنامه پژوهشگر ساخته جمع آوری گردید. داده ها با استفاده از آزمون T و تحلیل واریانس و ضریب همبستگی پیرسون تحلیل گردیدند.

نتایج: نتایج بدست آمده نشان می دهد میانگین و انحراف معیار نمره نیازهای آموزشی مددجویان $(17/4 \pm 8/5)$ و میانگین و انحراف معیار رضایت مددجویان از عملکرد آموزشی پرستاران $(17/9 \pm 4/5)$ بود. تحلیل داده ها نشان داد بین برآورده شدن نیازهای آموزشی و متغیرهای وضعیت درمان و سن مددجویان ارتباط معنی دار آماری وجود دارد $(P < 0/05)$. به طوری که افراد مسن تر و آنها که درمان کامل نشده بودند رضایت کمتری نسبت به سایر گروهها داشتند. بین نمره رضایتمندی از برآورده شدن نیازهای آموزشی و انتظارات آموزشی مددجویان ارتباط معنی دار آماری وجود نداشت.

نتیجه گیری: رضایت بیماران زمانی حاصل می گردد که توافق و تجانس بین انتظارات آموزشی مددجویان و برنامه آموزشی اجرا شده وجود داشته باشد، اگرچه برنامه آموزش مددجویان نسخه ثابتی برای همه آنها نیست ولی برآورده شدن اولویتها و حداقل نیازها با توجه به طول مدت بستری آنها از سوی سیستم پرستاری ضروریست.

کلیدواژه ها: بیماران - آموزش بیمار - آموزش، پرستاری - پرستاران

نویسنده مسئول:

عصمت نوحی

دانشکده پرستاری و مامایی رازی

دانشگاه علوم پزشکی کرمان

کرمان - ایران

تلفن: ۰۲۲۰ ۳۴۱ ۳۴۱۹۸+

پست الکترونیکی:

E_noohi@kmu.ac.ir

دریافت مقاله: ۸۶/۶/۴ اصلاح نهایی: ۸۸/۳/۱۸ پذیرش مقاله: ۸۷/۴/۱۸

مقدمه:

برای تأمین سلامت آنان از وظایف پزشکان عمومی شناخته شده بود. اما در اوایل سال ۱۹۶۳ و مجدداً در سال ۱۹۷۳ انجمن پرستاران آمریکا آموزش به بیماران را به عنوان یک مسئولیت مهم در حیطه وظایف پرستاران پذیرفت (۲).

هدف از آموزش بیماران تغییر رفتار در مددجویان به منظور حفظ سلامتی و پیشگیری از بیماریها، اعاده سلامتی، سازگاری با ناتوانی و عوارض بیماری، بهبود کیفیت مراقبت از خود و تداوم مراقبت در منزل است (۳). آموزش بیماران بستری، یکی از عملکردهای مهم پرستاری در تمام حیطهها (از

نهیست حقوق بیمار و وجود این عقیده که مردم حق دارند خدمات بهداشتی را با کیفیتی مناسب دریافت نمایند، تأثیر قابل توجهی در نظام ارائه خدمات بهداشتی داشته است (۱،۲). در طول دهه گذشته بیانیه های رسمی بسیار زیادی از طرف انجمن ها و متخصصین مختلف بهداشتی و مسئولین مراکز مراقبت های بهداشتی در ارتباط با آموزش بیمار منتشر شده است. در سال ۱۹۵۷ نمایندگان انجمن پزشکی آمریکا بیانیه هایی را پذیرفتند که به موجب آن "آموزش به بیماران"